



# Маленьких митців не буває

Ніла ІВАНЕНКО,  
Ольга ПРОКОПЧУК (фото)

**На столичному Ярославовому Валу, що дивом борониться від нашестя хмарочосів, серед амбасад і фешенебельних готелів скромно причаїлася та плекає таланти Київська дитяча школа мистецтв № 2 імені М. І. Вериківського.**

Із вихованцями спеціалізованого навчального закладу (за сумісництвом – нашими сусідами за близькістю до Львівської площі) редакційний колектив познайомився на ювілеї журналу «Віче». Концерт учнів і викладачів школи резонував у душах слухачів шаленим захопленням. Артисти виявилися ще й лауреатами всеукраїнських та міжнародних конкурсів. Журналісти парламентського видання почули варіації на українську народну пісню «Марина» у виконанні бандуристки Валерії Клапчук, «Уральську плясову» Бориса Трояновського від балалаєчника Миколи Плахти (концертмейстер Вікторія Міненко), старовинний романс та арію Лоретти з опери Дж. Пуччині «Джанні Скіккі» у вокальному прочитанні педагога Марії Курбанової (концертмейстер Лариса Соловйова). Слухацька аудиторія вибухнула аплодисментами після виступу скрипалів Тетяни Жмендак та Іллі Бондаренка: діти блискуче зіграли фугу і вальс технічно складного гурту симфонічного мелодизму Дмитра Шостаковича.

Навіть з невеличкого зрізу учнівсько-вчительської майстерності стало зрозуміло, чому школа – дорогий гість у Франції, Індії, Німеччині, Польщі, Словаччині, Туреччині, Ізраїлі, Фінляндії, Греції та інших країнах.

А після концерту ми дізналися чимало несподіваного про особливий навчальний заклад. Приміром, про те, що ця школа – найстаріша в місті. Торік вона відзначила 80-річний ювілей. А переформатували її на мистецьку чверть століття тому.

І про те, що віковий діапазон учнів доволі широкий: від 2,5 до 17 років!

Здивувалися ми й тому, що напрямів, за якими діти розвивають тут творчі можливості, дуже багато. Взяти

хоча б музичне відділення, посланці котрого до сліз розчулили редакційну публіку. Навіть лише воно одне може похвалитися вельми довгим реєстром спеціальностей: фортепіано, духові, струнні, народні інструменти, фольклор, вокально-хорове мистецтво, естрада та джаз.

Окрім музичного, в навчальному закладі є образотворче, театральне, хореографічне (а це – класичний, народний і сучасний танець), а також підготовче відділення. Тож і кількість учнів у цьому мистецькому осередку неопорівнянна з будь-якою музичною та художньою школою: їх тут аж 1000! Та й педагогів чимало – 200.

До речі, слово «осередок» – найвлучніше для цього закладу. Коли нам про нього розповідали, зосереджувалися не лише на пульсуванні тут навчального процесу. Діти об'єднані у безліч колективів, а отже, школа є також величезною виконавською структурою. Інструментальні ансамблі різного спрямування, оркестр народних інструментів, хор, драматичний театр, музичний театр для найменших дітлахів – то лише початок переліку. Ідемо далі. Усі три тутешні танцювальні ансамблі – лауреати міжнародних конкурсів і фестивалів. «Ярославна» – царица класичної хореографії, «Калинонька» – народної, «Овація» – сучасної.

Наступна дивина для нас – різнопрофільність образотворчого відділення.

Річ у тім, що художня наука в школі не обмежується тільки академічними знаннями з живопису та графіки. Тут вчать також на сценографів, комп'ютерних графіків і керамістів!



Тетяна Жмендак



Ілля Бондаренко





Валерія Клапчук



Лариса Соловійова та Марія Курбанова

**Дати 2 лютого 1812**

Під час розмови про школу мистецтв видається несправедливим умовчання ще одного цікавого факту: викладачі навчають дітей за авторськими програмами. Також не є правильним не назвати бодай кілька прізвищ педагогів-подвижників, у руках котрих – майбутнє вітчизняної культури. Керують закладом директор Лариса Ростовцева та її заступники-однодумці Олена Муржа, Тетяна Ципко, Олена Балашова, Наталія Полякова.

Старання цих людей (та всіх, кого ми не назвали) відбиваються на істотному показнику: 20 відсотків випускників вступають до професійних середніх спеціальних і вищих мистецьких закладів.

Наостанок хочеться пояснити, чому ніде в тексті стосовно тих, хто здобуває освіту в школі, не вжито епітета «маленькі». Не буває маленьких митців. Ти – або митець, або ні. Митець – поняття позавікове, і в тому значує відмінність творчих професій від усіх інших.

А побажати нашим новим друзям хочеться ось чого. Нехай, коли вони стануть дорослими та згідно з дипломами повноправно називатимуться танцюристами, музикантами, живописцями, їм не бракуватиме театрів, галерей, оркестрів. Одне слово, щоб у рідній державі всім їм знайшлися ніші для повнокровної творчої реалізації.



Микола Плахта



**Петербурзький полтавець**

«Ні, мамо, не можна нелюба любити», – не вельми часто, та все ж можна й сьогодні почути з дівочих вуст. Іще рідше згадують, що рішучі слова належать поетові, прозаїкові й видавцеві Євгенові Гребінці (1812–1848). Його популярні романси «Українська мелодія» («Ні, мамо, не можна...»), «Очи черные» і «Песня» давно вважаються народними піснями. Автора багатьох відшліфованих афористичних рядків (жити йому судилося вкрай мало) патріарх української прози Григорій Квітка-Основ'яненко лагідно називав «Гребіночкою». Молодший на два роки Тарас Шевченко став його помічником під час упорядкування славного альманаху «Ластівка» (там уперше було надруковано баладу «Причинна»). Заприязнилися лірики в Петербурзі де Євген Гребінка вже здобув неабияку повагу серед тогочасної інтелігенції. Він чи не перший високо оцінив поетичний талант молодого Тараса (інші прихильники, які дбали про викуп із кріпацтва, цінували насамперед талант художника), написавши в листі до Квітки-Основ'яненка: «У мене тут є чудовий помічник – Шевченко, людина подиву гідна».

Гідною подиву людиною був і сам Євген Гребінка. Всебічно освічений, воістину невтомний у творчій праці, шляхетний, доброзичливий, він писав щорічні байки (27 мініатюр), вірші, оповідання, повісті й романи – історичний «Чайковский» та соціально-психологічний «Доктор» (обидва – російською мовою). А ще петербурзький полтавець (народився в селі Убіжище Пирятинського повіту на Полтавщині) здобув славу як перекладач. Його інтерпретація українською мовою пушкінської поеми «Полтава» й нині вважається однією з найдовершеніших.

М.С.

